

21 grudnia. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija OP

(PnP 2, 8-14)

(PnP 2, 8-14)

Głos mojego ukochanego! oto on! oto nadchodzi! Biegnie przez góry, skacze po pagórkach. Umiłowany mój podobny do gazeli, do młodego jelenia. oto stoi za naszym murem, patrzy przez okno, zagląda przez kraty.

Miły mój odzywa się i mówi do mnie: «Powstań, przyjaciółko ma, piękna ma, i pójdź! Bo oto minęła już zima, deszcz ustał i przeszedł. Na ziemi widać już kwiaty, nadszedł czas przycinania drzew, i głos synogarlicy już słychać w naszej krainie. Figowiec wydał zawiązki owoców i winne krzewy kwitnące już pachną.

Powstań, przyjaciółko ma, piękna ma, i pójdź! Gołąbko ma, ukryta w rozpadlinach skały, w szczelinach przepaści, ukaż mi swą twarz, daj mi usłyszeć swój głos! Bo słodki jest głos twój i twarz pełna wdzięku».

albo:

1. czytanie (So 3, 14-17)

Wyśpiewuj, Córo Syjońska! Podnieś radosny okrzyk, Izraelu! Ciesz się i wesel z całego serca, Córo Jeruzalem! Oddalił Pan wyroki na ciebie, usunął twego nieprzyjaciela; Król Izraela, Pan, jest pośród ciebie, nie będziesz już bała się złego.

Owego dnia powiedzą Jerozolimie: «Nie bój się, Syjonie! Niech nie słabną twe ręce!» Pan, twój Bóg, jest pośród ciebie, Mocarz, który zbawia, uniesie się weselem nad tobą, odnowi cię swoją miłością, wzniesie okrzyk radości.

Psalm (Ps 33 (32), 2-3. 11-12. 20-21 (R.: por. 3a))

Pieśń nową Panu radośnie śpiewajmy

Sławcie Pana na cytrze,
grajcie Mu na harfie o dziesięciu strunach.
Śpiewajcie Mu pieśń nową,
pełnym głosem śpiewajcie Mu wdzięcznie.

Pieśń nową Panu radośnie śpiewajmy

Zamiary Pana trwają na wieki,
zamysły Jego serca przez pokolenia.
Błogosławiony lud, którego Pan jest Bogiem,
naród, który on wybrał na dziedzictwo dla siebie.

Pieśń nową Panu radośnie śpiewajmy

Dusza nasza oczekuje Pana,
on jest naszą pomocą i tarczą.
Raduje się w Nim nasze serce,
ufamy Jego świętemu imieniu.

Pieśń nową Panu radośnie śpiewajmy

Aklamacja

Emmanuelu, nasz Królu i Prawodawco,
przyjdź nas zbawić, nasz Panie i Boże.

Ewangelia (Łk 1, 39-45)

W tym czasie Maryja wybrała się i poszła z pośpiechem w góry do pewnego miasta w ziemi Judy. Weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę.

Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a duch Święty napełnił Elżbietę. Wydała ona głośny okrzyk i powiedziała: «Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona. A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie? Oto bowiem, skoro głos Twego pozdrowienia zabrzmiał w moich uszach, poruszyło się z radości dzieciątko w moim łonie. Błogosławiona jest, która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Jej od Pana».

Komentarz o. Jacka Salija OP:

„A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie?” — zawołała Elżbieta na widok Maryi. Nie sposób nie skojarzyć sobie tych słów ze słowami króla Dawida, uradowanego, ale również zaniepokojonego perspektywą przeniesienia arki Przymierza do Jerozolimy: „A skądże mi to, że Arka Pańska przyjdzie do mnie?”

Jeszcze kilka innych szczegółów z dzisiejszej Ewangelii wskazuje na to, że Ewangelista Łukasz chce przedstawić Maryję jako Arkę Nowego Przymierza. Np. kiedy król Dawid sprowadzał Arkę Przymierza do Jerozolimy, tańczył z radości. Otóż słowa Elżbiety, że na pozdrowienie Maryi dzieciątko poruszyło się w jej łonie, dosłownie trzeba by przetłumaczyć, że dzieciątko zatańczyło w jej łonie.

Zastanówmy się teraz, o ile wspanialej Maryja jest Arką Przymierza, aniżeli ta arka, którą Dawid wprowadził do świątyni Jerozolimskiej.

W arce Dawidowej przechowywano tablice dziesięciorga przykazań Bożych; Maryja nosiła w sobie samego Boskiego Prawodawcę. Nad arką w świątyni jerozolimskiej unosiła się chwała Pańska na znak szczególnej obecności Boga wśród swojego ludu. Maryja nosiła w swoim łonie Jezusa, który jest tym samym wszechmocnym i nieskończonym Synem Bożym, przez którego świat został stworzony.

Co najmniej dwa wielkie wnioski praktyczne wypływają dla nas z dzisiejszej Ewangelii: po pierwsze, po to Maryja fizycznie nosiła w sobie i urodziła Syna Bożego, ażeby każdy z nas mógł Go nosić w sobie duchowo. Przecież to do nas odnoszą się tamte niezapomniane słowa Pan Jezusa z Apokalipsy: „Oto stoję u drzwi i kołaczę. Jeśli kto posłyszysz mój głos i drzwi otworzy, wejść do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną” (3,20). Przecież to dzięki temu, że Maryja urodziła nam Jezusa, możemy słuchać Jego nauki, karmić się Jego Ciałem, naśladować Go w niesieniu krzyża i uczestniczyć w Jego zmartwychwstaniu. Święta Bożego Narodzenia rok rocznie stawiają nas przed pytaniem: czy również ja, czy również moi bliscy otwieramy Jezusowi drzwi naszych serc?

I drugi wniosek praktyczny z dzisiejszej Ewangelii: pierwszą rzeczą, jaką zrobiła Maryja, kiedy zaczął w niej przebywać Syn Boży, było pójście do Elżbiety z posługą miłosierdzia. To jest bardzo ważne kryterium, po którym można poznać, że w moim wnętrzu noszę Jezusa — czy staram się zauważać tych ludzi, którzy potrzebują mojej pomocy?